

The background of the cover is a stylized illustration of a vast, green valley. In the distance, there are blue, misty mountains. A thin, dark line descends from the top center of the page, ending in a small, dark, pointed object. At the bottom of this line, two small, dark figures are walking across the green field. The overall style is soft and painterly.

ТИМО ПАРВЕЛА
БЪОРН СУРТЛАН

ИЛЮСТРАЦИИ
ПАСИ ПИТКЯНЕН

ПРЕВОД ОТ ФИНСКИ
РОСИЦА ЦВЕТАНОВА

1.

Момчето взе една ябълка. Възрастният пазач в контролната зала въздъхна дълбоко. Крадецът на ябълки на видима възраст около тринайсет години се взираше нагло право в камерата за видеонаблюдение. Пазачът стана, пооправи синия си служебен панталон и се затътри към него. Момчето беше едро за възрастта си, облечено с торбест панталон и прекалено голям анорак. Имаше чорлава сламено руса коса, която изглеждаше като след среща с торнадо от трета степен.

Стоеше нащрек, със смръщени вежди и напомни на пазача за див звяр. Лисица, белка или нещо подобно. Хищници, които бродят на границата между светлината и сянката. Имаше обаче в него и нещо, което вдъхваше страхопочитание. Очите. Те бяха ледено сиви, открити и честни, някак смущаващо пронизителни.

Момчето продължаваше да стои сред стелажите с ябълката в ръка. Не правеше опит да побегне. Когато пазачът стигна при него, смръщеното му изражение премина в дяволитост, едва ли не веселие, сякаш беше срещнало стар другар.

– Някога да си чувал за дървото на познанието? – попита пазачът.

– А?

– Ако отхапеш откъснат от него плод, научаваш за доброто и злото.

Момчето се вираше в него, без да му трепне окото. Пазачът въздъхна.

– Не е задължително това да е хубаво. Не е добре човек да знае прекалено много. Особено дете.

Като все така се вираше в пазача, момчето бавно вдигна ябълката и отхапа парченце от нея. Примижа с очи и запредъвква с наслада.

„Откачалка“ – помисли си пазачът. Дързостта и откритото неподчинение на момчето не бяха обичаен младежки инат. Тук имаше и друго.

– Не ме карай да направя нещо неприятно – каза пазачът почти умолително.

Момчето отхапа втори път, после внимателно върна наполовина изядения плод върху камарата ябълки. Сетне се усмихна и протегна ръце напред, сякаш очакваше да го закопчат с белезници.

– Е, добре. Сам си го изпроси – изсумтя пазачът. С един скок той се озова при момчето, сграбчи го за рамото и пъргаво го поведе между отрупаните със стока стелажи към касите и разположените след тях детектори. Алармата тутакси се разпищя. Пазачът обърна момчето към себе си.

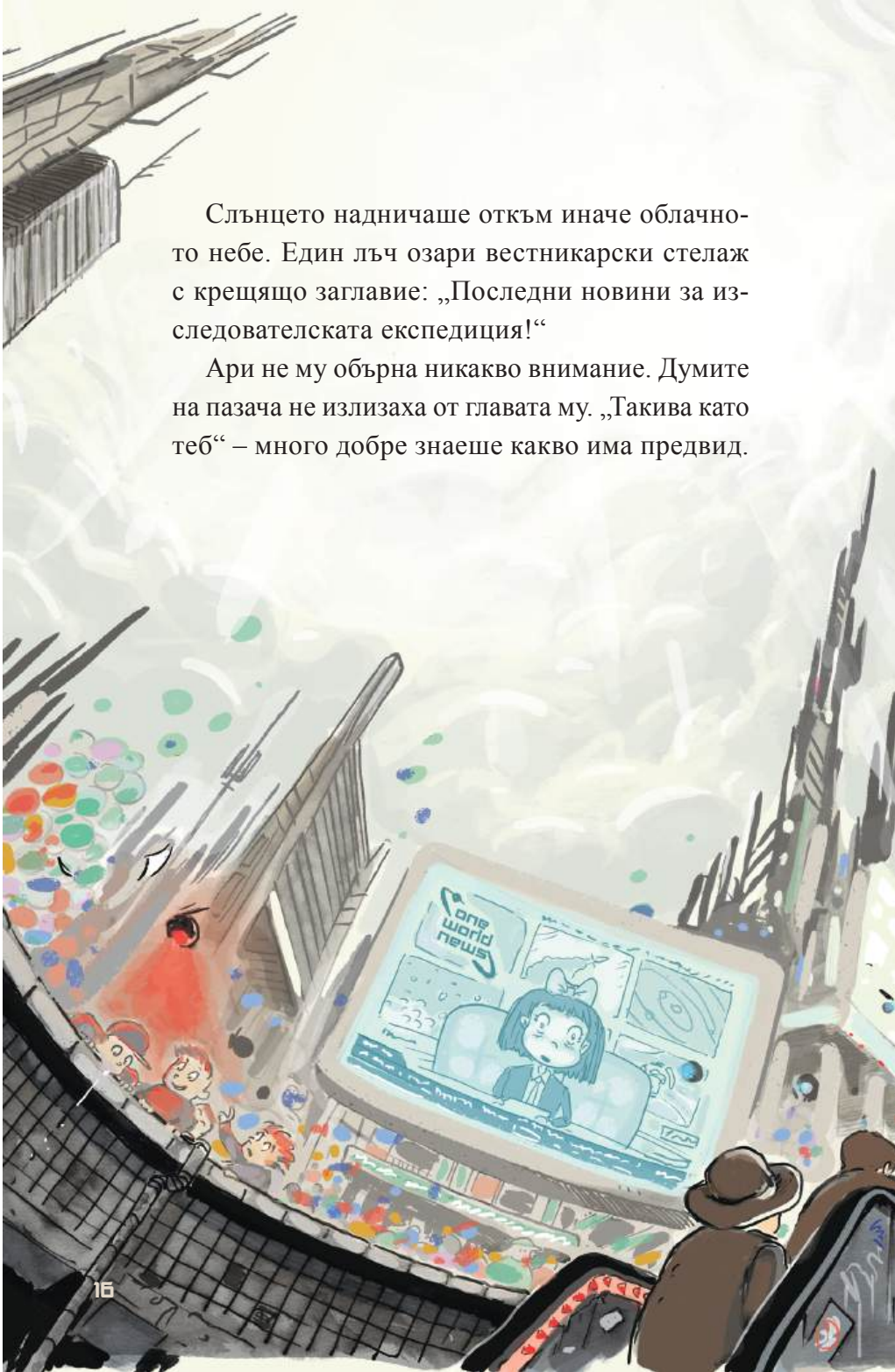
– Изпразни си джобовете – нареди на хлапака и

така го стисна за рамото, че лицето му се изкриви в гримаса. След като момчето не реагира, пазачът мушна свободната си ръка в огромния джоб на анорака му и извади оттам увита във фолио компютърна игра. Беше новата, дето всички хлапета искаха да я играят. Момчето явно не знаеше, че алармената инсталация бе сменена. Старият трик с фолиото вече не вършеше работа.

– Просто недоумявам с какво толкова ви е омаяла тази игра. Наистина ли си въобразяваше, че ще ти се размине? Хайде... чупката! Повече да не съм те видял в магазина си! Такива като теб нямат никаква работа тук.

Пазачът блъсна крадеца в гърба толкова силно, че той с мъка запази равновесие. Момчето отново придоби предизвикателно изражение. Слоест облак засенчи сивите му очи. Пазачът поклати глава и се изсмя с глас, напомнящ металическо стържене. Момчето наведе глава и си тръгна, брулено от насрещния вятър.

Ари вдигна глава и въздъхна. Беше на косъм. Почти се бе докопал до играта.

Слънцето надничаше откъм иначе облачно-то небе. Един лъч озари вестникарски стелаж с крещящо заглавие: „Последни новини за изследователската експедиция!“

Ари не му обърна никакво внимание. Думите на пазача не излизаха от главата му. „Такива като теб“ – много добре знаеше какво има предвид.

2.

У дома беше тихо. Разбира се. Баща му никога не беше живял там, а майка му пак беше тръгнала да търси работа, храна, по-добър живот, възможност, каквато и да е промяна.

Отсъствията ѝ ставаха все по-дълги, понеже те далеч не бяха единствените бедняци.

Все по-малко хора можеха да си позволят да пазаруват в магазин като онзи, в който Ари бе влязъл по-рано. Плодовете бяха лукс, също като новите дрехи, прясното мляко и дори хлябът. Храната на обикновените хора се състоеше от концентрати, консерви и царевича. Вечната царевича, която поне стигаше за всички.

Сега обаче Ари не мислеше за храна. Нито пък че този път майка му я няма вече пет-шест седмици. Играта – бе я държал в ръцете си. Докосна лъскавата ѝ опаковка и за миг усети триумфа на победата, докато глупавият пазач не развали всичко. ОНАЗИ игра. Играта на игрите. Най-хубавата и същевременно най-трудна игра на света. *Кеплер62*. За нея говореха навсякъде, но въпреки това беше мъчно да я докопаш. Нямахте как да я свалиш от интернет. Трябваше някой да ти я даде, да я намериш или да я купиш.

Ари метна шлифера на облегалката на стола. На пода се въргеляше ученическа раница, чието съдържание се беше пръснало наоколо, сякаш в нея бе избухнала бомба.

– Трябва повече да си пазиш нещата – въздъхна Ари и се зае да прибира всичко в раницата. Все още цареше тишина, но той знаеше, че братчето му си е вкъщи.

– Нямаме пари да ти купуваме нови пособия за училище, ако загубиш или изпотрошиш тези – продължи да бърбори той, привидно на себе си.

След като закачи раницата на закачалката в антрето, Ари натрупа плячката си на масата: мандарини от качулката на анорака, хляб за тостер, натикан в крачола на панталона, кутия сок, две близалки. Някъде иззад гърба му се протегна тънка ръчица, която понежи да сграбчи едната близалка, но Ари беше по-пъргав. Перна ръката и мушна лакомствата в джоба си.

– Първо ще хапнеш нещо здравословно. Например плод.

Йони стоеше зад гърба на брат си, обидено стиснал ръката си, която го бе заболяла. Устата му се беше превърнала в тънка ивичка, а тъмните очи пламтяха. Никой чужд човек не би предположил, че двамата са братя. Йони беше тъмнокож, дребничък за възрастта си, а косата му приличаше на бодлива тел, намотана на гъста спирала.

Ари пък беше едър и светъл. Разбира се, обяснението се криеше в различните бащи, но все пак си бяха братя.

- Трябва да се стараеш да ядеш здравос...
- Ари се спря наред думата и се опули, когато съзря опаковката в ръцете на брат си.
- Това каквото си мисля ли е? – попита Ари.
- Да.
- Може ли... ?
- Не.

ГЕРОИТЕ ОТ
„КЕПЛЕР62“

ЙОНИ

АРИ

КЕПЛЕР62

ПЪРВИ СЕЗОН

КНИГА ПЪРВА: ПОКАНАТА

Братята Ари и Йони се докопват до играта *Кеплер62*, която никой засега не успява да превърти. Не се знае какво ще се случи с преминалите последното ниво. И дали *Кеплер62* изобщо е игра...

КНИГА ВТОРА: ОБРАТНОТО БРОЕНЕ

Мари е дъщеря на оръжеен производител и се е добрала с измама до групата на децата, избрани да посетят планетата Кеплер62. По време на обучението в Зона 51 тя среща извънземно създание, което я предупреждава да не потегля на път.

КНИГА ТРЕТА: ПЪТУВАНЕТО

Космически совалки понасят децата към далечната планета. Ари подозира, че пратениците не знаят всичко за бъдещата си задача. Кой се намира в допълнителната капсула на кораба? И защо Ари се събужда по средата на полета?

КНИГА ЧЕТВЪРТА: ПИОНЕРИТЕ

Кеплер62 е се оказва красива и годна за живот планета. Но раят си има и тъмни страни – болестта на Йони се влошава, а групата намира следи и от други живи същества. Приятели ли са, или врагове?

КНИГА ПЕТА: ВИРУСЪТ

Природата на новата планета, която сега е техен дом, изправя децата пред предизвикателства. Ари и Мари откриват тайно съобщение, изпратено от странна сонда. И скоро забелязват, че един от тях знае за случващото се повече от останалите.

КНИГА ПЕТА: ТАЙНАТА

Паника обзема експедицията. Складът за оръжия е празен, а противоотровата – скрита. Зад всичко стои тайният пътник в допълнителната капсула и самоличността му изненадва всички. Колко още лъжи се таят в проекта *Кеплер62*? Тайните се разкриват една след друга.

Тимо Парвела
Бьорн Суртлан
КЕПЛЕР62

Преводна
Първо издание

Превод от фински *Росица Цветанова*
Визуална адаптация *Венета Атанасова*
Коректор *Манол Пейков*

Формат 60/90/16
Печатни коли 32

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ No 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ No 9
тел. 032/60 90 90; факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-619-186-626-7